

Плейліст

- «Bodies» — Drowning Pool
- «Breath of Life» — Florence + the Machine
- «Bullet With a Name» — Nonpoint
- «Corrupt» — Depeche Mode
- «Deathbeds» — Bring Me the Horizon
- «The Devil in I» — Slipknot
- «Devil's Night» — Motionless in White
- «Dirty Diana» — Shaman's Harvest
- «Feed the Fire» — Combichrist
- «Fire Breather» — Laurel
- «Getting Away with Murder» — Papa Roach
- «Goodbye Agony» — Black Veil Brides
- «Inside Yourself» — Godsmack
- «Jekyll and Hyde» — Five Finger Death Punch
- «Let the Sparks Fly» — Thousand Foot Krutch
- «Love the Way You Hate Me» — Like a Storm
- «Monster» — Skillet
- «Only Happy When It Rains» — Garbage
- «Pray to God (feat. HAIM)» — Calvin Harris
- «Silence (feat. Sarah McLachlan)» — Delerium
- «37 Stitches» — Drowning Pool
- «The Vengeful One» — Disturbed
- «You're Going Down» — Sick Puppies

Розділ 1

ЕРІКА

Він не прийде.

У нього немає жодних підстав заявитися на прощальну вечірку свого брата, адже вони терпіти не можуть один одного, тож...

Ні, він точно не прийде.

Засукавши рукави свого тоненького светра, я прощмигнула крізь вхідні двері будинку Крістів і поспіхом минула передпокій, прямуючи безпосередньо до сходів.

Краєм ока я угледіла дворецького, що вийшов із-за рогу, однак не стишила ходи.

— Міс Фейн! — гукнув він мені навздогін. — Ви страшенно запізнюєтесь.

— Так, я знаю.

— Місіс Кріст шукала вас, — зауважив він.

Я звела брови й стала як укопана, повернувшись, аби зиркнути на дворецького над поруччям.

— Невже? — я випнула очі з удаваним зачудуванням.

Він роздратовано стиснув губи.

— Саме так, вона відправила мене знайти вас.

Я саянула усмішкою і перекинулась через бильця, притьмом цмокнувши його в чоло.

— Що ж, я тут, — запевнила дворецького. — Можеш повертатися до своїх надважливих обов'язків.

14 Потім крутнулася й попрямувала сходами нагору, прислухаючись до тихої музики, що долинала з вечірки на терасі.

Направду казати, я щиро сумнівалася, що Делія Кріст, найкраща подруга моєї матері та поважна матрона Тандер-Бей — нашої невеличкої громади на Східному узбережжі, — гаяла б свій безцінний час на пошуки мене.

— Ваша сукня на ліжку! — кинув він мені услід, коли я зникла за рогом.

Я скрушно зітхнула й подалася тьмяним коридором, пробурмотівши собі під ніс:

— Дякую, Едварде.

Мені не потрібна нова сукня. У мене вже вдосталь тих, які я вдягнула лише раз, і в дев'ятнадцять я, да лебі, цілком спроможна обрати собі вбрання самотужки. Навряд чи він прийде, щоб побачити мене, а навіть якби завітав, то й не глянув би в мій бік.

Ні. Я повинна бути вдячною. Місіс Кріст потурбувалася про мене, і з її боку було дуже мило подбати, щоб у мене була сукня.

Легкі порошинки піску вкривали мої ноги, і я потягнулася вниз і схопилася за краєчок своїх вільних джинсових шортів, прикидаючи, наскільки сильно промокла на пляжі. Чи потрібен мені душ?

Ні, я вже й так запізнювалася. До біса.

Увійшовши в кімнату — ту, яку Крісти виділили мені на час, коли я залишилася на ніч, — я узріла на ліжку спокусливу білу коктейльну сукню й негайно почала роздягатися.

Тоненькі бретельки практично не підтримували грудей, однак сукня сиділа ідеально, прилягаючи до

тіла, і шкіра видавалася смаглявішою, ніж це було насправді. У місіс Кріст бездоганний смак, тож, зрештою, може, і добре, що вона купила мені цю сукню. Я була надто зайнята підготовкою до завтрашнього від'їзду на навчання, аби перейматися тим, що вдягнути сьогодні ввечері.

Заскочивши до ванної кімнати, я вимила литки і ступні від піску, який набрала на прогулянці, швидко розчесала своє довге біляве волосся й нанесла легкий блиск на губи. Я поспішила назад у спальню, схопила тілесні туфлі з ремінцями, які місіс Кріст залишила біля сукні, вибігла в коридор і помчала сходами.

До від'їзду залишилося дванадцять годин.

Мое серце калатало дедалі частіше, поки я крокувала передпокоем до задньої частини будинку. Завтра в цей час я буду зовсім сама — без мами, без Крістів та спогадів...

І головне, мені не доведеться гадати, очікувати чи боятися, що я побачу його. Чи балансувати на межі радості та агонії в його присутності. *Ні.* Я врешті зможу простягнути руки, покрузляти й не боятися зачепити жодної знайомої мені людини. Тепло струменіло в моїх грудях, і я не знала, страх це був чи захват, але я готова.

Готова залишити все це позаду. Принаймні на деякий час.

Повернувши праворуч, я минула кухні — одну для повсякденного вжитку, й іншу, що примикала до неї, для кейтерингу — і попрямувала до скляної веранди збоку від величезного будинку. Відчинивши подвійні двері, я ступила в грандіозну кімнату-сад, облицьовану керамічними кахлями, зі скляними стінами та

стелею, і миттєво відчула, як зросла температура. Насичене, вологе повітря сочилось крізь тканину моєї сукні, змушуючи її прикипіти до тіла.

Дерева здіймалися вгорі й довкола мене в безмовній, темній залі, наповненій лише місячним сяйвом, що проникало крізь шибки над головою. Я вдихнула солодкі пахощі пальм, орхідей, лілій, фіалок та гібіскусу, що нагадали мені мамину шафу й аромат її парфумів з усіх пальт і шарфів, що змішався в єдиному просторі.

Я повернула ліворуч, затримавшись біля скляних дверей, що вели на терасу, і вислизнула назовні, вдивляючись у натовп.

Дванадцять годин.

Тоді я випросталася, потягнулася рукою догори, схопила пасмо волосся й перекинула його через плече, аби прикрити шию з лівого боку. На відміну від свого брата, Тревор точно буде тут сьогодні ввечері, а він не любить бачити мій шрам.

— Міс? — обізвався офіціант, підійшовши з тацею.

Я всміхнулася, узявши один із високих келихів, у якому, як знала, подавали «Том Коллінз»¹.

— Спасибі.

Коктейль лимонного кольору був улюбленим напоєм містера та місіс Кріст, тож вони вимагали, щоб офіціанти постійно його пропонували.

Офіціант випарувався, поспішаючи до інших гостей, а я залишилася на місці, дозволивши своїм очам блукати вечіркою.

Листя тріпотіло на гіллі, тихий вітерець усе ще доносив залишки денної спеки, і я роздивлялася натовп, вбраний у звичні коктейльні сукні та піджаки.

Усе бездоганно. Неперевершено.

Ліхтарики на деревах і офіціанти в білих жилетках. Кришталево-блакитний басейн, прикрашений плаваючими свічками. Блиск жіночих коштовностей, перснів та намиста, що вилискували у світлі.

Усе було довершеним. Дивлячись на людей та сім'ї, серед яких зростала, їхні гроші й дизайнерський одяг, часто бачила шар гриму, який наносять, коли намагаються приховати гнилу серцевину. Темні справи й погана кров, але кому яке діло до того, що будинок розвалюється, якщо він красивий, еге ж?

У повітрі витав аромат їжі, який супроводжувала ніжна музика струнного квартету. І я замислилась, чи не пошукати мені місіс Кріст і повідомити, що я вже тут, а чи знайти Тревора, адже вечірка була на його честь.

Однак натомість я зчепила пальці на келиху, моє серцебиття прискорилося, поки я намагалася приглушити бажання зробити те, чого насправді хотіла. Те, що мені завжди хотілося робити.

Шукати його.

Але ні, його тут не буде. Його напевно тут не буде.

Він може бути тут.

Моє серце почало калатати, а шия спалахнула. І, всупереч моїй волі, мої очі швидко забігали. По вечірці, обличчях, шукаючи...

Майкла.

Я не бачила його кілька місяців, але тяжіння було всюди, особливо в Тандер-Бей. У фотографіях, які

¹ «Том Коллінз» — коктейль із додаванням джину, лимонного соку, цукру та газованої води.

18 його мати зберігала в цьому будинку, у його запаху, який линув у коридор зі старої спальні...

Він може бути тут.

— Ріко.

Я кліпнула й смикнула головою ліворуч, почувши, як Тревор покликав мене на ім'я.

Він вийшов із натовпу. Його світле волосся коротко підстрижене, темно-блакитні очі нетерплячі, а хода рішуча.

— Привіт, сонечко. Я вже почав було думати, що ти не прийдеш.

Я завагалася, відчуваючи, як напружився мій шлунок. Але коли Тревор підійшов до моєї постаті у дверях, я змусила себе всміхнутися.

Дванадцять годин.

Він торкнувся правого боку моєї шиї — ніколи не торкався лівого — і провів великим пальцем по моїй щоці. Його тіло було так близько до мого.

Я повернула голову, ніяково похитнувшись.

— Треворе...

— Я не знав, що робитиму, якщо ти не прийдеш сьогодні ввечері, — урвав він. — Кидатиму каміння у твоє вікно, співатиму серенади, може, подарую тобі квіти, цукерки, нову машину...

— У мене є машина.

— Я мав на увазі *справжню* машину, — він урешті-решт усміхнувся.

Я закотила очі й вислизнула з його обіймів. Принаймні він знову жартував зі мною, навіть якщо це було лише для того, щоб висміяти мою новеньку «теслу». Вочевидь, електромобілі не вважалися *справжнім* транспортом, однак я легко витримаю це, якщо Тревор

нарешті перестане змушувати мене почуватися паскудно за решту всього.

Ми з Тревором Крістом товаришували з народження, ходили разом до школи, і наші батьки завжди зводили нас, наче ці стосунки неминучі. Минулого року я нарешті піддалася.

Ми зустрічалися ледь не весь перший рік у коледжі, навчаючись разом у Брауні — чи то пак, я подала документи до Брауна, а він подався за мною. Але все скінчилося у травні.

Точніше, я порвала з ним у травні.

Це моя провина, що я не кохала його. Це моя провина, що я не захотіла дати йому більше часу. Це моя провина, що я вирішила перейти в інший виш, у місті, куди він не поїде за мною.

Я також винна в тому, що Тревор піддався на вимогу батька перевестися й нарешті поїхати в Аннаполіс, і це моя провина, що я зруйнувала наші сім'ї.

Це я винна, що мені потрібен був простір.

Я видихнула, змушуючи м'язи розслабитися. *Дванадцять годин.*

Тревор усміхнувся мені. Його очі потеплішали, коли він узяв мене за руку й повів за двері. За склом він підтягнув мене ближче, ухопивши за стегна, і прошепотів на вухо:

— Маєш розкішний вигляд.

Але я знову відсторонилася, даючи нам кілька сантиметрів відстані.

— Ти теж маєш гарний вигляд.

Тревор був схожим на свого батька, з його піщано-русявим волоссям, вузькою щелепою та усмішкою, від якої практично кожен перетворювався на глину